

nærmere regler for gennemførelsen af disse bestemmelser.“

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

47) I *stk. 2*, som bliver *stk. 3*, affattes 1. og 2. pkt. således: „§ 1, nr. 9, 11 og 12, gælder, når afståelsen er sket den 1. januar 1975 eller senere. Hvis den skattepligtige i indkomstårene 1973 og 1974 har afstået fast ejendom ved ekspropriation, jfr. § 7 A, stk. 6, som affattet ved § 1, nr. 9, eller har deltaget i jordombytning, jfr. § 7 A, stk. 9, som affattet ved § 1, nr. 11, kan han forlange henholdsvis reglen i § 7 A, stk. 6, og i § 7 A, stk. 9, anvendt på opgørelsen af fortjenesten.“

48) I *stk. 3*, der bliver *stk. 4*, affattes *sidste punktum* således:

„For så vidt angår afståelser, der er sket i indkomståret 1973, fastsættes det varierende tillæg til 6 pct. p.a., jfr. § 7 A, stk. 2, som affattet ved lovbekendtgørelse nr. 435 af 18. juli 1973.“

49) *Stk. 4, 2. og 3. pkt.*, udgår.

50) I *stk. 6*, som bliver *stk. 7*, tilføjes som nyt punktum: „Herved henvises dog til reglerne i *stk. 2, 2. pkt.*“

Bemærkninger.

Til nr. 1.

I § 2, nr. 1-8, der handler om andet end fast ejendom, fastholdes princippet om, at når fortjeneste skal kapitalvindingsbeskattes, skal tab også kunne fradrages. Det er derfor inkonsekvent, at noget lignende hidtil ikke har været tilfældet ved fast ejendom. Det har alene kunnet forsvares med, at der så at sige ikke forekom tab på fast ejendom, men med den dårlige økonomiske politik, folketinget fører, kan denne undskyldning for lovhullet ikke mere påberåbes, for så vidt angår fremtiden. Det foreslås derfor at bringe § 2, nr. 13, i overensstemmelse med § 2, nr. 1-8.

Til nr. 2.

En forhøjelse af beskatningsprocenten fra 65 til 75 pct. er uacceptabel. Så høj en skatte-

sats fører til alskens ulemper. Her er forhøjelsen særlig alvorlig, så sandt som det foreliggende forslag navnlig vil ramme ejere af de ejendomme, der havde en lav vurdering i 1965, typisk fordi der er tale om slægtsgårde o.lign., som ikke har været i fri handel. At ramme generationsskifte ved sådanne ejendomme med en skattesats på 65 pct. er allerede særdeles betænkeligt, men det findes helt uforståeligt, at nogen vil gå ind for at forhøje denne beskatningsprocent således, at skatten bliver $\frac{3}{4}$ af den kapitalvindingskattepligtige fortjeneste. Det vil sige, at for hver gang myndighederne f.eks. i en overdragelse fra far til søn finder på at forhøje overdragelsessummen med 1.000 kr., skal der betales yderligere 750 kr. i kapitalvindingskat og meget muligt 150 kr. i gaveafgift. Disse beløb skal udredes i kontante penge, hvorved man vil umuliggøre eller i al fald urimeligt forsinke generationsskiftet.

Til nr. 3.

Efter de stedfundne forskydninger i vurderingsgrundlaget, hvorefter jord ofte er blevet opvurderet i forhold til bygninger, er ændringen nødvendig for at holde mange almindelige parcel- og sommerhuse uden for kapitalvindingskatten.

Til nr. 4.

Sagligt er det umuligt at forsvare, at parcelhusreglen kun gælder for ejendomme med mindre end 1.400 m² grundtilliggende. Særligt uden for hovedstadsområdet træffer man mange almindelige familieejendomme, hvor jordarealet er større end 1.400 m². Forslagsstillerne mener, at det var rigtigt helt at ophæve arealgrænsen, men har altså i denne omgang indskrænket sig til i lovtæksten at indføre de intentioner, der ligger bag ved gældende lovs regel om fritagelse for kapitalvindingskat på parcelhusejendomme af den karakter, som bebos af større vælgergrupper. Grænsen 20.000 m² er valgt for at skabe sammenhæng med § 4, stk. 4, i lovbekendtgørelsen nr. 458 af 2. august 1973 om landbrugsejendomme om, hvor stor „havelodden“ kan være til stuehuset, når en landbrugsejendom opløses ved udstykning og hovedejendommen i stedet bliver et parcelhus.